

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ὄγδοον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γίν εὐρεῖομεν τὸν Παρθενάων.

Χίλια κι' ἑννιάκονα κι' ἕνα
κι' ὄλο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέροσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ - ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ'
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο - δὲ κατ' ὄφρα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦς μέρη - δέ κατ' ὄφρα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοῦσου τσελεπή
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσὸρραγα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

'Ιουνίου ἑννέα
καὶ καὴν γενναῖα.

'Ἑπτακόντα κι' ἕξη καὶ τριάντ' ἀκόμη,
γεωργία, σίτος, σίκαλις καὶ βρώμη.

Κι' ὁ Ρωμηὸς σὺς χαίρειτ' καὶ 'στὸ «Βάληρον πετῶ.

Μαζὶ μὲ τὰ κοψίματα, ποῦ φέρνει κάθε φροστὸ,
θὰ πάψῃ τῶρα κι' ὁ Ρωμηὸς ἀπὸ τὸ φύλλο τοῦτο.
Θὰ πάψῃ κάμποσο καιρὸ καθὼς τὸ συνειθίσει,
καὶ πάλιν παρ' ἑνὶ ἄλλοις πηγαίει καὶ κερτίζει,
ἐν ἄλλοις λόγοις δηλαδὴ πάει 'στὴν Φαληρέα του
μαζὶ μὲ τὴν παρέα του.

Πάει κοντὰ 'στὰ κύματα ν' ἀπλοῖσῃ τὴν ἀριὰ του
καὶ νὰ σκερθῇ πῶς διάβολο θὰ δράσῃ στὴν πικρὴν του.
Τῆς ἔσσης καὶ τῆς δράσεως διπλοῦς ἰδρώς τὸν λαῖνον
καὶ ν' ἀνακνεύσῃ λαγυρᾶζ τῆς Σούδας τὸν ἀέρα,
κι' ἂν σὺς καπνίσῃ κι εἰς αὐτὸν νὰ δώσεται γαλόνι
ἐπὶ συστάσει κι' ἀσφαλῶς τὸ στέλλεται ἐκεῖ πέρα.

Πάει σὲ νυροπάζαρο, σὲ κόρθε φλωγερῶ,
πάει ν' ἀκούσῃ Γαλλικὰ κ' ἀντὰ του νὰ λεπύνῃ,
πάει νὰ δῇ καὶ θάλασσαν ἀπέφραγτο-νερό...
ἔχ'! καὶ νὰ τῶγε σάλιο του, τὰ μούστρα-σας νὰ φτύνη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Τόσος καιρὸς ἐπέρασε, ποῦ τὸν καιρὸ μας ἴκαμε,
τόσος καιρὸς ἐπέρασε καὶ στρατηγούς δὲν ἴκαμε.
'Ἀλλ' ὁμοῦς οἱ ἄλλοις ἐκρινῶντες μὲς πείραζε καὶ πάλιν,
καὶ δὲς του κι' ἐμειράσαμε γρησὰ μὲ τὸ πσοῦδάλι,
ἄλλοις φαντάσου, Περικλῆ, τί θῆλεγε κι' ἡ Πάλλη,
κι' οἱ προσφιλεῖς Φιλῆλληνες κι' οἱ σύμμοχοι κι' οἱ φίλοι,
φαντάσου τί θὰ ἴγανεν καὶ 'στὴ Μακεδονία,
τί θῆλεγε κι' ὁ Κόρολος ἀπὸ τῆ Ρωμανία.
Δὲν βλέπεις, βρέ, τί γίνεται καὶ μὲς 'στὴν Ἑγγλιτεῖα;
βραβεῖα γιὰ τὸν πόλεμο 'δοθήκαν κι' ἐκεῖ πέρα,
βραβεῖα γιὰ τὸν Κίτσενορ, τὸν Ρόιπερτ καὶ τοὺς ἄλλους,
ἴδια βραβεῖα 'στους μικροὺς ἴδια καὶ 'στους μεγάλους.
Κι' ἀφοῦ πολέμου δίδονται μεράλια 'στὴ Λόντρα,
γχατὶ κι' ἐμεῖς, μορὲ παυλῶ, νὰ μὴν τοὺς πάμε κόντρα;

Παῖδες Ἑλλήνων, σπεύσατε, σηκώστε τὸ κεφάλι,
νὰ γίνουμ ὄλοι στρατιῶται καὶ λίγο νάναί πάλιν.
Δῶστε γαλόνι καὶ σέμα γιὰ νὰ ἔλαμῃ τὴ γέννα σας,
νὰ κάνω κἀλλυθα κι' ἐγὼ σὺλα τὰ πεινιμένα σας.